

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

7. srpna 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Duševní a průmyslové vlastnictví – Směrnice 2004/48/ES – Článek 4 – Aktivní legitimace organizace pro kolektivní zastupování majitelů ochranných známek k podání žaloby – Směrnice 2000/31/ES – Články 12 až 14 – Odpovědnost poskytovatele služeb pronájmu a registrace IP adres umožňujících anonymní používání názvů domén a internetových stránek“

Ve věci C-521/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tallinna Ringkonnakohus (odvolací soud v Tallinnu, Estonsko) ze dne 28. srpna 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 1. září 2017, v řízení

Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U. A.

proti

Deepaku Mehtovi,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, J. Malenovský (zpravodaj), M. Safjan, D. Šváby a M. Vilaras, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U. A. K. Turk, vandeadvokaat, a M. Pild, advokaat,
- za estonskou vládu N. Grünberg, jako zmocněnkyní,
- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman, P. Huurnink a J. Langerem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi F. Wilmanem a E. Randvere, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: estonština.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 4 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. 2004, L 157, s. 45; Zvl. vyd. 17/02, s. 32), a článků 12 až 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“) (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi organizací Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U. A. (dále jen „SNB-REACT“) a D. Mehtou ohledně jeho odpovědnosti za porušení práv deseti majitelů ochranných známek.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2000/31

- 3 Bod 42 odůvodnění směrnice 2000/31 zní:

„Odchytky v úpravě odpovědnosti stanovené v této směrnici zahrnují pouze případy, v nichž je činnost poskytovatele služeb informační společnosti omezena na technický postup provozování komunikační sítě a na zprostředkovávání přístupu k této síti, na níž jsou informace poskytnuté třetími osobami přenášeny nebo dočasně ukládány za jediným účelem zlepšení účinnosti přenosu. Tato činnost má čistě technickou, automatickou a pasivní podobu, což znamená, že poskytovatel služeb informační společnosti nezná ani nekontroluje přenášené či ukládané informace.“

- 4 Kapitola II této směrnice, nadepsaná „Zásady“, obsahuje mimo jiné oddíl 4, nadepsaný „Odpovědnost poskytovatelů zprostředkovatelských služeb“, v němž jsou zařazeny její články 12 až 15.
- 5 Článek 12 této směrnice, nadepsaný „Prostý přenos“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v případě poskytování služby informační společnosti spočívající v přenosu informací poskytnutých příjemcem služby komunikační sítě nebo ve zprostředkování přístupu ke komunikační síti nebyl poskytovatel služby odpovědný za přenášené informace [...]

[...]

3. Tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil porušování práv nebo mu předešel.“

- 6 Článek 13 směrnice 2000/31, nadepsaný „Ukládání do vyrovnávací paměti („caching“), stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v případě služby informační společnosti spočívající v přenosu informací poskytovaných příjemcem služby nebyl poskytovatel služby odpovědný za automatické dočasné přechodné ukládání, které slouží pouze pro co možná nejúčinnější následný přenos informace na žádost jiných příjemců služby [...]

[...]

2. Tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil porušování práv nebo mu předešel.“

7 Článek 14 této směrnice, nadepsaný „Shromažďování informací“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v případě služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytovaných příjemcem služby nebyl poskytovatel služby odpovědný za informace ukládané na žádost příjemce [...]

[...]

3. Tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil protiprávní jednání nebo mu předešel, ani možnost členských států zavést postupy, které umožní odstranění [těchto informací] nebo znemožní přístup k informacím.“

Směrnice 2004/48

8 Bod 18 odůvodnění směrnice 2004/48 zní:

„Osobami oprávněnými požadovat použití [...] řízení, postupů a nápravných opatření [upravených touto směrnicí] by neměli být pouze nositelé práv, ale také osoby, které mají na věci přímý zájem a odpovídající právní postavení [a oprávnění vystupovat v řízení před soudem], pokud je to povoleno platným právem a v souladu s ním; mohou zde být zahrnuty profesní organizace, které spravují tato práva nebo jsou pověřeny ochranou kolektivních a individuálních zájmů, které spravují.“

9 V kapitole I této směrnice, nadepsané „Cíl a oblast působnosti“, je zařazen mimo jiné její článek 2, nadepsaný „Oblast působnosti“, jehož odstavec 1 stanoví:

„Aniž jsou dotčeny prostředky stanovené [unijními] právními předpisy [...] nebo vnitrostátními právními předpisy, které jsou nebo mohou být pro nositele práv výhodnější, použijí se opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí v souladu s článkem 3 na jakékoli porušení práv duševního vlastnictví stanovené [unijním] právem [...] nebo vnitrostátním právem dotyčného členského státu.“

10 V kapitole II směrnice 2004/48, nadepsané „Opatření, řízení a nápravná opatření“, je obsažen mimo jiné její článek 4, nadepsaný „Osoby oprávněné žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření“, který stanoví:

„Členské státy uznávají jako osoby oprávněné žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření uvedených v této kapitole:

- a) nositele práv duševního vlastnictví v souladu s použitelným právem;
- b) všechny ostatní osoby oprávněné užívat tato práva [...], v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem;
- c) kolektivní správce práv duševního vlastnictví, kteří jsou řádně uznáváni jako osoby oprávněné zastupovat nositele práv duševního vlastnictví, v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem;

d) profesní subjekty ochrany práv, které jsou řádně uznávány jako osoby oprávněné zastupovat nositele práv duševního vlastnictví, v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem.“

Estonské právo

- 11 Ustanovení § 3 tsiviilkohtumenetluse seadustik (občanský soudní řád) (RT I 2005, 26, 197), nadepsaného „Aktivní legitimace k podání žaloby“, v odstavci 2 zní:

„V zákonem stanovených případech se soud zabývá občanskoprávní věcí i tehdy, pokud osoba podá návrh za účelem ochrany práva nebo zájmu třetí osoby nebo veřejnosti, o němž lze mít za to, že je chráněn zákonem.“

- 12 Ustanovení § 60¹ kaubamärgiseadus (zákon o ochranných známkách) (RT I 2002, 49, 308), nadepsaného „Zástupce ve sporech v oblasti ochranných známek“, v odstavci 2 zní:

„Majitel ochranné známky může být při obraně svých práv zastoupen organizací s právní subjektivitou zastupující majitele ochranných známek, jejíž je členem.“

- 13 Ustanovení § 8 infoühiskonna teenuse seadus (zákon o službách informační společnosti) (RT I 2004, 29, 191), nadepsaného „Omezení odpovědnosti při prostém přenosu informací a zprostředkování přístupu k veřejně přístupné komunikační síti“, zní:

„1. V případě poskytování služby spočívající pouze v přenosu informací poskytnutých uživatelem služby veřejně přístupnou komunikační sítí nebo ve zprostředkování přístupu k veřejně přístupné komunikační síti není poskytovatel služby odpovědný za obsah přenášených informací [...]“

- 14 Ustanovení § 9 tohoto zákona, nadepsaného „Omezení odpovědnosti v případě ukládání do vyrovnávací paměti („caching“)“, zní:

„V případě poskytování služby spočívající v přenosu informací poskytovaných uživatelem veřejně přístupnou komunikační sítí, pokud příslušná metoda přenosu vyžaduje z technických důvodů přechodné ukládání informací („caching“) a pokud tato služba slouží pouze pro co možná nejúčinnější následný přenos informace na žádost jiných uživatelů, není poskytovatel služby odpovědný za automatické dočasné přechodné ukládání informací [...]“

- 15 Ustanovení § 10 tohoto zákona, nadepsaného „Omezení odpovědnosti při poskytování služby ukládání informací“, v odstavci 1 stanoví:

„V případě poskytování služby spočívající v ukládání informací poskytovaných uživatelem není poskytovatel služby odpovědný za obsah informací ukládaných na žádost uživatele [...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 16 SNB-REACT je organizace se sídlem v Amsterdamu (Nizozemsko), jejímž předmětem činnosti je zajišťování kolektivního zastupování majitelů ochranných známek.

- 17 Tato organizace podala k Harju Maakohus (soud prvního stupně v Harju, Estonsko) návrh, kterým se domáhala, aby D. Mehta ukončil porušování práv deseti jejích členů, aby se zdržel jejich dalšího porušování a aby mu byla uložena náhrada způsobené škody.

- 18 Na podporu tohoto návrhu organizace SNB-REACT uvedla, že D. Mehta zaregistroval názvy internetových domén, v nichž byla protiprávně použita označení totožná s ochrannými známkami jejích členů, a internetové stránky, na nichž bylo protiprávně prodáváno zboží nesoucí tato označení. Organizace SNB-REACT dále uvedla, že D. Mehta je držitelem IP adres odpovídajících těmto názvům domén a těmto stránkám. Konečně uvedla, že protiprávním užitím předmětných označení v těchto názvech domén a na těchto stránkách, o němž byl podle ní D. Mehta opakovaně uvědomen, byla založena jeho odpovědnost.
- 19 D. Mehta na svou obranu uvedl, že nezaregistroval názvy domén a internetové stránky, na něž poukazuje organizace SNB-REACT, ani nijak neužíval označení totožná s ochrannými známkami členů této organizace. Uznal sice, že je držitelem 38 000 IP adres, nicméně uvedl, že je pouze pronajímal dvěma společnostem. Konečně uvedl, že vzhledem k této činnosti musí být považován pouze za poskytovatele přístupu k elektronické komunikační síti a za poskytovatele přenosu informací.
- 20 Harju Maakohus (soud prvního stupně v Harju) návrh organizace SNB-REACT zamítl, když zaprvé dospěl k názoru, že tato organizace není aktivně legitimována, aby vlastním jménem podala k soudu návrh, jímž by se mohla domáhat dodržování práv svých členů a náhrady škody způsobené porušením těchto práv. Uvedený soud v tomto ohledu konstatoval, že organizace SNB-REACT sama není majitelem práv k ochranným známkám, kterých se její návrh týká, načež uvedl, že § 60¹ odst. 2 zákona o ochranných známkách musí být vykládán v tom smyslu, že taková organizace, jako je SNB-REACT, není před soudem aktivně legitimována k jinému účelu než k zastupování svých členů.
- 21 Harju Maakohus (soud prvního stupně v Harju) zadruhé uvedl, že důkazy předloženými organizací SNB-REACT lze prokázat, že D. Mehta je držitelem IP adres spojených jednak s názvy internetových domén, v nichž jsou protiprávně užita označení totožná s ochrannými známkami členů této organizace, a jednak s internetovými stránkami, na nichž je protiprávně prodáváno zboží nesoucí tato označení. Tyto důkazy naproti tomu podle uvedeného soudu nedokládají, že by D. Mehta byl držitelem těchto názvů domén a těchto stránek, ani že by on sám protiprávně užíval předmětná označení. Vzhledem k těmto úvahám dospěl uvedený soud k závěru, že v souladu s § 8 odst. 1 zákona o službách informační společnosti nemůže být D. Mehta činen odpovědným za protiprávní činnost osob, které tyto názvy domén a stránky využívají.
- 22 V odvolání podaném k Tallinna Ringkonnakohus (odvolací soud v Tallinnu, Estonsko) organizace SNB-REACT zaprvé tvrdí, že § 60¹ odst. 2 zákona o ochranných známkách lze vykládat v tom smyslu, že organizaci pro kolektivní zastupování příznává aktivní legitimaci, aby vlastním jménem podala k soudu návrh na ochranu práv a zájmů jejích členů. Zadruhé podle ní soud prvního stupně neprávem odmítl veškerou odpovědnost D. Mehty za jeho služby poskytované osobám, které názvy domén a internetové stránky využívají k on-line prodeji padělků. Omezení odpovědnosti podle § 8 odst. 1 zákona o službách informační společnosti totiž podle ní platí pro poskytovatele služeb, kteří působí pouze jako neutrální zprostředkovatelé, nikoli však pro ty, kdo podobně jako D. Mehta vědí o porušování práv duševního vlastnictví a při tomto porušování hrají aktivní roli.
- 23 Tallinna Ringkonnakohus (odvolací soud v Tallinnu) v předkládacím rozhodnutí uvádí, že s ohledem na tyto argumenty a na své pochybnosti o slučitelnosti vnitrostátního práva s právem unijním považuje za nutné, aby Soudní dvůr v řízení o předběžné otázce rozhodl o dvou aspektech věci.
- 24 Na prvním místě si klade otázku, zda taková organizace, jako je SNB-REACT, nemá být aktivně legitimována k tomu, aby vlastním jménem podala k soudu návrh na ochranu práv a zájmů svých členů. Z toho důvodu předkládající soud žádá Soudní dvůr o výklad čl. 4 písm. c) směrnice 2004/48, aby mohl se znalostí věci určit, jaký dosah má být v původním řízení přiznán ustanovení § 3 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s § 60¹ odst. 2 zákona o ochranných známkách.

- 25 Na druhém místě si klade předkládající soud otázku, zda nelze D. Mehtu činit odpovědným – byť neužíval označení v rozporu s právy členů organizace SNB-REACT – protože poskytoval služby osobám, které využívají názvy domén a internetové stránky protiprávně užívající taková označení, tím, že jim pronajímal své IP adresy za podmínek, které jim umožňují působit anonymně. Předkládající soud rovněž uvádí, že odpověď na tuto otázku závisí na významu článků 12 až 14 směrnice 2000/31, které byly do vnitrostátního práva provedeny prostřednictvím § 8 až 10 zákona o službách informační společnosti.
- 26 Za těchto okolností se Tallinna Ringkonnakohus (odvolací soud v Tallinnu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Je třeba čl. 4 písm. c) směrnice [2004/48] vykládat v tom smyslu, že jsou členské státy povinny uznat organizace pro kolektivní zastupování majitelů ochranných známek jako osoby oprávněné žádat vlastním jménem o použití nápravných opatření na ochranu práv majitelů ochranných známek při porušení těchto práv a podat vlastním jménem za účelem uplatnění práv majitelů ochranných známek žalobu k soudu?
- 2) Je třeba články 12, 13 a 14 směrnice [2000/31] vykládat v tom smyslu, že za poskytovatele služeb ve smyslu těchto ustanovení, na kterého se vztahují omezení odpovědnosti upravená v těchto ustanoveních, je třeba považovat rovněž poskytovatele služby, která spočívá v registraci IP adres, přičemž umožňuje anonymní propojení IP adres s názvy domén, a v pronajímání těchto IP adres?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 27 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 4 písm. c) směrnice 2004/48 vykládán v tom smyslu, že jsou členské státy povinny přiznat takové organizaci pro kolektivní zastupování majitelů ochranných známek, jako je organizace ve věci v původním řízení, oprávnění žádat vlastním jménem o použití nápravných opatření podle této směrnice na ochranu práv těchto majitelů ochranných známek a aktivní legitimaci k uplatňování těchto práv před soudem vlastním jménem.
- 28 V tomto ohledu je třeba předeslat, že zatímco čl. 4 písm. a) směrnice 2004/48 stanoví, že členské státy v každém případě uznají nositele práv duševního vlastnictví jako osoby oprávněné žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření uvedených v kapitole II této směrnice, v každém z písmen b) až d) jejího článku 4 je upřesněno, že členské státy uznají toto oprávnění jiným osobám, jakož i některým určeným subjektům pouze v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem.
- 29 Konkrétně na základě čl. 4 písm. c) směrnice 2004/48 uznají členské státy takové oprávnění kolektivním správcům práv duševního vlastnictví, kteří jsou řádně uznáváni jako osoby oprávněné zastupovat nositele práv, v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem.
- 30 Vzhledem k tomuto znění je nutno upřesnit význam a obsah výrazů „použitelné právo“ a „povolený“.
- 31 Pokud jde předně o odkaz na použitelné právo obsažený v čl. 4 písm. c) směrnice 2004/48, je třeba jej s ohledem na čl. 2 odst. 1 této směrnice chápat jako odkaz na příslušné vnitrostátní právní předpisy i případně na unijní právní předpisy.
- 32 Co se dále týče druhého z výrazů uvedených v bodě 30 tohoto rozsudku, je třeba uvést, že čl. 4 písm. c) směrnice 2004/48 nelze vykládat v tom smyslu, že by dával členským státům neomezený prostor k posouzení, zda kolektivním správcům práv duševního vlastnictví přiznají či nepřiznají oprávnění

žádat vlastním jménem o použití nápravných opatření, která jsou upravena touto směrnicí, na ochranu uvedených práv. Toto ustanovení, jehož cílem je harmonizovat právní předpisy těchto států, by totiž bylo v důsledku takového výkladu zbaveno veškerého užitečného účinku.

- 33 Z bodu 18 odůvodnění směrnice 2004/48, v jehož světle musí být toto ustanovení vykládáno, mimoto vyplývá, že záměrem unijního normotvůrce bylo, aby oprávnění požadovat použití opatření, řízení a nápravných opatření stanovených touto směrnicí bylo přiznáno nejen nositelům práv duševního vlastnictví, ale také osobám, které mají přímý zájem na ochraně těchto práv a oprávnění vystupovat v řízení před soudem, pokud je to povoleno platným právem a v souladu s ním. V tomto bodě odůvodnění se dále uvádí, že tato druhá skupina osob může zahrnovat profesní organizace, které spravují tato práva nebo jsou pověřeny ochranou kolektivních a individuálních zájmů, které spravují.
- 34 Z toho plyne, že čl. 4 písm. c) směrnice 2004/48, vykládaný ve světle bodu 18 odůvodnění této směrnice, musí být chápán v tom smyslu, že je-li kolektivní správce práv duševního vlastnictví, který je uznán jako osoba oprávněná zastupovat nositele těchto práv, považován vnitrostátními právními předpisy za subjekt mající přímý zájem na ochraně těchto práv a umožňují-li mu tyto předpisy vystupovat v řízení před soudem, jsou členské státy povinny přiznat mu oprávnění žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření stanovených touto směrnicí a aktivní legitimaci k uplatňování těchto práv před soudem.
- 35 Článek 4 písm. c) směrnice 2004/48 má tedy za cíl zaručit, aby v případě, kdy kolektivní správce práv duševního vlastnictví zastupující nositele těchto práv má na základě vnitrostátního práva oprávnění vystupovat v řízení před soudem na ochranu těchto práv, mu bylo zvláště přiznáno totéž oprávnění pro účely použití opatření, řízení a nápravných opatření stanovených touto směrnicí.
- 36 Není-li tato podmínka splněna, nejsou členské státy povinny mu toto oprávnění přiznat.
- 37 V daném případě je v předkládacím rozhodnutí uvedeno, že jde o organizaci pro kolektivní zastupování majitelů ochranných známek.
- 38 Předkládajícímu soudu přísluší určit, zda je taková organizace považována vnitrostátními předpisy za subjekt mající přímý zájem na ochraně práv majitelů ochranných známek, které zastupuje, a zda mu tyto předpisy dovolují vystupovat v řízení před soudem, a pokud ano, musí mu být přiznáno oprávnění žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření stanovených touto směrnicí.
- 39 S ohledem na předchozí úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 4 písm. c) směrnice 2004/48 musí být vykládán v tom smyslu, že členské státy jsou povinny přiznat takové organizaci pro kolektivní zastupování majitelů ochranných známek, jako je organizace ve věci v původním řízení, oprávnění žádat vlastním jménem o použití nápravných opatření podle této směrnice na ochranu práv těchto majitelů a aktivní legitimaci k uplatňování těchto práv před soudem vlastním jménem za podmínky, že je tato organizace považována vnitrostátními předpisy za subjekt mající přímý zájem na ochraně těchto práv a tyto předpisy jí umožňují vystupovat za tím účelem v řízení před soudem, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K druhé otázce

- 40 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musejí být články 12 až 14 směrnice 2000/31 vykládány v tom smyslu, že se v nich upravená omezení odpovědnosti vztahují na poskytovatele takové služby pronájmu a registrace IP adres umožňující anonymní používání názvů internetových domén, jako je služba ve věci v původním řízení.

- 41 V tomto ohledu jak z názvu směrnice 2000/31, tak konkrétně ze znění čl. 12 odst. 1, čl. 13 odst. 1 a čl. 14 odst. 1 této směrnice vyplývá, že se tato tři ustanovení použijí v případě poskytování služby informační společnosti.
- 42 Unijní normotvůrce definoval pojem „služba informační společnosti“ jako služby poskytované na dálku, prostřednictvím elektronického zařízení pro zpracování a uchovávání dat, na individuální žádost příjemce služeb a zpravidla za úplaty (rozsudek ze dne 23. března 2010, Google France a Google, C-236/08 až C-238/08, EU:C:2010:159, bod 110). Jak vyplývá z judikatury Soudního dvora, tento pojem dále zahrnuje zejména služby přispívající k navázání kontaktů mezi osobami, které provozují on-line prodej, a jejich zákazníky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2011, L'Oréal a další, C-324/09, EU:C:2011:474, bod 109). Vzhledem k tomu, že v daném případě Soudní dvůr nedisponuje dostatečnými poznatky pro určení, zda služba, o níž jde ve věci v původním řízení, pod tento pojem spadá, přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda tomu tak je.
- 43 V případě poskytování takové služby je třeba posoudit, zda se na jejího poskytovatele vztahují omezení odpovědnosti podle čl. 12 odst. 1, čl. 13 odst. 1 a čl. 14 odst. 1 směrnice 2000/31.
- 44 Za tím účelem je nezbytné nejprve určit, pod které ustanovení dotyčná služba spadá, k čemuž je třeba posoudit, zda je tato služba z hlediska svých charakteristik službou „prostého přenosu“, službou spočívající v ukládání do vyrovnávací paměti („caching“) či službou shromažďování informací.
- 45 Je-li tomu tak, je dále třeba ověřit, zda jsou splněny podmínky, které platí specificky pro danou skupinu služeb, tak jak jsou uvedeny – podle toho, o jaký případ půjde – v čl. 12 odst. 1, čl. 13 odst. 1 nebo čl. 14 odst. 1 směrnice 2000/31.
- 46 Z předkládacího rozhodnutí však vyplývá, že smyslem položené otázky není získat další upřesnění k výkladu podmínek uvedených v předchozích dvou bodech tohoto rozsudku, ale že se týká pouze kritérií umožňujících určit, zda taková služba, jako je služba ve věci v původním řízení, má čistě technickou, automatickou a pasivní podobu.
- 47 V souladu s ustálenou judikaturou v tomto ohledu konečně platí, že čl. 12 odst. 1, čl. 13 odst. 1 a čl. 14 odst. 1 směrnice 2000/31 musejí být chápány ve světle bodu 42 odůvodnění této směrnice, z něhož vyplývá, že touto směrnici upravené výjimky z úpravy odpovědnosti se týkají pouze případů, kdy činnost poskytovatelů služeb informační společnosti má čistě technickou, automatickou a pasivní podobu, což znamená, že tito poskytovatelé neznají ani nekontrolují informace přenášené či ukládané osobami, jimž své služby poskytují (rozsudky ze dne 23. března 2010, Google France a Google, C-236/08 až C-238/08, EU:C:2010:159, bod 113, a ze dne 15. září 2016, Mc Fadden, C-484/14, EU:C:2016:689, bod 62).
- 48 Tato omezení odpovědnosti se naproti tomu nepoužijí v případě, kdy poskytovatel služeb informační společnosti hraje aktivní roli tím, že svým zákazníkům umožňuje optimalizovat jejich činnost spočívající v provozování on-line prodeje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2011, L'Oréal a další, C-324/09, EU:C:2011:474, body 113, 116 a 123 a citovaná judikatura).
- 49 V daném případě se v předkládacím rozhodnutí uvádí, že poskytovatel, o něhož jde ve věci v původním řízení, poskytuje službu pronájmu a registrace IP adres umožňující jeho zákazníkům používat anonymně názvy domén a internetové stránky.
- 50 Za těchto podmínek je na předkládajícím soudu, aby se ujistil – se zřetelem ke všem relevantním skutkovým okolnostem a důkazům – zda takový poskytovatel nezná ani nekontroluje informace přenášené či ukládané jeho zákazníky a nehraje aktivní roli tím, že jim umožňuje optimalizovat jejich činnost spočívající v provozování on-line prodeje.

- 51 Je však třeba poukázat na to, že pokud by předkládající soud na základě svého zkoumání dospěl k závěru, že se na činnost poskytovatele, o něhož jde ve věci v původním řízení, mohou vztahovat omezení odpovědnosti uvedená v bodě 43 tohoto rozsudku, měl by v souladu s čl. 12 odst. 3, čl. 13 odst. 2 a čl. 14 odst. 3 směrnice 2000/31 i tak možnost vydat vůči dotyčné osobě – bylo-li porušení nebo riziko porušení práva duševního vlastnictví dostatečně prokázáno – cílený soudní příkaz s cílem ukončit toto porušování nebo tomuto riziku zamezit (rozsudek ze dne 15. září 2016, Mc Fadden, C-484/14, EU:C:2016:689, body 77, 78 et 94).
- 52 S ohledem na předchozí úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že články 12 až 14 směrnice 2000/31 musejí být vykládány v tom smyslu, že se v nich stanovená omezení odpovědnosti vztahují na poskytovatele takové služby pronájmu a registrace IP adres umožňující anonymní používání názvů internetových domén, jako je služba ve věci v původním řízení – za předpokladu, že tato služba spadá do některé ze skupin služeb uvedených v těchto ustanoveních a splňuje všechny příslušné podmínky – pokud má činnost takového poskytovatele čistě technickou, automatickou a pasivní podobu, což znamená, že nezná ani nekontroluje informace přenášené či ukládané jeho zákazníky, a pokud nehraje aktivní roli tím, že jim umožňuje optimalizovat jejich činnost spočívající v provozování on-line prodeje; to přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

- 53 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 4 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví musí být vykládán v tom smyslu, že členské státy jsou povinny přiznat takové organizaci pro kolektivní zastupování majitelů ochranných známek, jako je organizace ve věci v původním řízení, oprávnění žádat vlastním jménem o použití nápravných opatření podle této směrnice na ochranu práv těchto majitelů a aktivní legitimaci k uplatňování těchto práv před soudem vlastním jménem za podmínky, že je tato organizace považována vnitrostátními předpisy za subjekt mající přímý zájem na ochraně těchto práv a tyto předpisy jí umožňují vystupovat za tím účelem v řízení před soudem, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.
- 2) Články 12 až 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“) musejí být vykládány v tom smyslu, že se v nich stanovená omezení odpovědnosti vztahují na poskytovatele takové služby pronájmu a registrace IP adres umožňující anonymní používání názvů internetových domén, jako je služba ve věci v původním řízení – za předpokladu, že tato služba spadá do některé ze skupin služeb uvedených v těchto ustanoveních a splňuje všechny příslušné podmínky – pokud má činnost takového poskytovatele čistě technickou, automatickou a pasivní podobu, což znamená, že nezná ani nekontroluje informace přenášené či ukládané jeho zákazníky, a pokud nehraje aktivní roli tím, že jim umožňuje optimalizovat jejich činnost spočívající v provozování on-line prodeje; to přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy.